

26. december

1. kapitola

Práve sa chystám skočiť do priepasti k zvieratú, potom sa z nej vydriapem, nech vzápätí stratím rovnováhu a spadnem tam znova. Iné dievča na mojom mieste by nepanikárilo, s ľahkosťou by do jamy levovej vlietlo, trepotalo pritom mihalnicami, pohralo sa so šelmou, víťazoslávne vyskočilo na okraj a poslalo levovi vzdušný bozk.

Ale ja som ja. Katarína Krásna, najhanblivejší a najvy-stresovanejší človek na svete.

Poslednýkrát sa pozriem do zrkadla. Dúfam len, že to nebude naozaj poslednýkrát, že neumriem od hanby. Denisa mi naniesla na pery hriešne červený rúž, vraj zvyšuje sebavedomie a navyše sa hodí k mojím šatám a náušniciam. V podstate sa na mňa pozerá iné dievča, no vo vnútri som to stále ja. Introvert do špiku kostí, ktorý sa za iných okolností oblieka ako rozkošné dievčatká v škôlke.

Zdalo sa mi ako dobrý nápad vyjsť z komfortnej zóny a obliecť si výrazne červené šaty s holým chrbtom bez podprsenky! Mám síce na sebe silikónové nálepky od mojej momentálne veľmi neprítomnej bestie Riny, no aj tak sa v tejto chvíli cítim neprístojne. Chystám sa na seba strhávať chalanskú pozornosť, bude sa na mňa dívať zblízka a pozornejšie. Nemohla by som si na seba dať zimnú bundu a na hlavu lyžiarsku kuklu?

„V žiadnom prípade,“ rezolútne vyhlási Denisa.

„Povedala som to nahlas?“ spýtam sa zbytočnú otázku.

„Áno, Katy,“ poznamená sucho.

„Ne-neboj sa, neumrieš od hanby,“ snaží sa ma upokojiť jej bestie Monika, no veľmi sa jej nedarí.

„Aj to som povedala nahlas?“ zaúpiem.

Mykne plecami. „Nie, len si viem predstaviť, ako sa cítiš.“

„Moni, vieš, ako veľmi si cením tvoju empatiu, no teraz sa potrebujeme držať našej misie, aby Katy splnila výzvu a mala to natočené. Pamätaj, pre istotu hovor nahlas, aby ťa bolo počuť. Pripla si si ten mikrofón na gačky, či nie?“

Pokrútim hlavou. „Ja to nezvládnem,“ panikárim.

„Doplníš k tomu titulky,“ upokojí ma rýchlo Moni, za čo jej Deni dá palec hore. Hľadáme na seba v zrkadle a vyzeráme ako tri čarodejnice, ktoré sa chystajú na nebezpečné kúzlo s cieľom poraziť prinajmenšom päťhlavého draka.

„Pripravená?“ Denisin intenzívny pohľad mi nedáva inú možnosť, ako povedať áno, ktoré odo mňa očakáva.

Po ceste zo záchoda si v hlave prehrávam pokyny a scenár, v ďalšej chvíli sa odpojíme a ony dve vkráčajú do telocvične, zatiaľ čo ja vojdem do triedy na prízemí. V rýchlosti nastavujem telefón tak, aby na mňa aj na dotyčného bol dobrý výhľad a aby mobil nebolo vidieť, a potom pustím nahrávanie. Vďaka bohu za kvetináč matikárky.

Splniť výzvu v súkromí som si zvolila ja, aj keď ma to desí, no pred ľuďmi by som to dozaista nezvládla. Takto to bude lepšie, baby ho pošlú sem a ja sa... och, och... naozaj sa to deje? Načisto som sa zbláznila!

Len pokoj, predstavujem si, že som herečka. Ide len o divadlo, na konci ktorého ma možno čaká výhra. Neu-

veriteľné, robím to pre výhru v súťaži, pre niečo, čo možno ani nezískam, keďže priazeň na sociálnych sieťach je vrtkavá a ovplyvniť sa nedá.

Mohla by som odísť? Jasné, ešte tu nie je. Rýchlymi krokmi, klopajúc podpätkami, ktoré mojej nízkej postave dodávajú centimetre, sa náhlím k dverám. Opatrne ich otváram a vystrčím hlavu. „Jemine,“ šepnem, keď vidím Marka, ako sa pomaly približuje, pozerá sa pritom do mobilu. Takto vyzerá celkom neškodne a hlavne uvoľnene.

Všimol by si ma, aj keby som sa vyzula a po špičkách prešla do triedy oproti? Do kelu zeleného, v triede som si zabudla mobil. Cúvam späť a v tichosti zatváram dvere. Náhlím sa do pôvodnej pozície, srdce si plní svoju úlohu viac, ako by som chcela. Bije rýchlejšie a splasenejšie. Nádych, výdych. Pozerám sa na dvere ako na pekelnú bránu. Mám chuť zrútiť sa a schúliť na zem do embryonálnej polohy.

Klopím zrak, dívam sa na linoleum, strniem, keď začujem zvuk otvárania dverí.

Myslela som, že utrúsi nejakú poznámku, no počujem len jeho kroky, až napokon zbadám topánky a nohy. A cítim ho. Jeho vôňu. Je omamná.

„Nečakal som, že tu budeš práve ty.“

V hlave mi rezonuje hneď niekoľko viet. Bude to na videu, ktoré chceš zverejniť. Povedz niečo. Hlavne sa nestrápni.

„Ale som rád.“

Zamračím sa. Prečo si vymýšľa? Ved' sa vôbec nepoznáme, nikdy sme sa spolu nerozprávali, to mu vážne stačí moja aktuálna vizuálna stránka, aby bol „rád“?

Siahnem do zakamuflovaného vrečka na šatách.

„Tu máš.“ Natrčím ruku jeho smerom. Stále nie som

schopná pozrieť sa mu do očí a teraz som navyše určite červená ako moje šaty. Preklínam svoju bledosť, vďaka ktorej rumenec viac vyniká.

Chytí mi ruku, čo som nečakala, a teraz držíme tú prekliatu vec, v jeho prípade vec na uskladnenie diablovho semena, obaja. Som ako paralyzovaná. Napriek tomu cítim horúčavu v celom tele.

„Pre toto si ma sem zavolala? Chceš použiť darček od mňa? Síce mám rád, keď sa mi pritom baby pozerajú do očí, no dá sa to robiť aj inak,“ hovorí vážnym hlasom, no ja viem, že má podpichovačný podtón.

Baby očakávali, že mi niečo také povie, predvídali, že mi navrhne použiť tú latexovú vec, ktorú mi daroval pred Vianocami cez veľkú prestávku, aby si zo mňa uťahoval. V hlave mi víri kopec slov, no ani jedno sa neodváža opustiť moje ústa.

Spamätám sa a rýchlo sťahujem ruku. Konečne som sa tej veci zbavila. Rýchlo si to strká do vrečka. Rozhorčene vzhliadnem k nemu a zháčim sa. Čakala som, že mu z očí bude sršať drzosť, nie ustarostenosť. „Ni-nikdy by som sa nevyspala s niekým, s kým by som neabsolvovala minimálne tisíckrát rande. Vlastne, odvolávam, ani by som toho niekoho nepobozkala, kým ho nepoznám dosť dobre.“

Jemine, čo to vravím? Plán bol celkom iný. To ten jeho pohľad, celkom ma vykoľajil. Mal by sa tváriť ako frajer, nie ako citlivý chalan. Mala som povedať niečo ako: Nepredbiehaš udalosti? Najskôr káva, koláč, kino... čokoľvek na k. Uvedomenie, že aj koitus je na k, ma totálne vykoľají.

Pousmeje sa. Nechápem, ako to robí, no žiari mu celá tvár a vznáša sa okolo neho magnetická aura. „Chcel som

ťa vyprovokovať k reakcii. Navyše... keď som ti ten kondóm dal, bol nový, takže možno bude ešte v pohode aj po tisícicom stretnutí.“

Ty vážne veríš, že by som ti dovolila dotknúť sa ma? poviem mu v duchu. Cúvnem o krok a potom si spomeniem, že to celé točím, takže urobím krok späť. Nesmiem zabúdať, že sa nebavíme naozaj, z mojej strany ide len o splnenie výzvy od mojej bestie, ktorá zostala na Štedrý deň ako posledná. Vzchop sa. Nedokážem to však, keď sa mu budem pozeráť do očí. Otočím hlavu nabok a pozerám sa na tabuľu. „Takže, čo s tým urobíš?“ vyjachcem zo seba. Chvíľu počuť len tikot hodín.

2. kapitola

Zachechce sa ako taký diabol. „Vysieláš čudné signály. Chceš so mnou chodiť? Nasledujúce tri roky? A až potom sa spolu vys... Teda, sorry, pobožkáme? Na koľkom rande sa mi poriadne pozrieš do očí? Na päťdesiatom? Šesťdesiatom? A kedy mi dovoľíš chytiť ťa za ruku? Na rande číslo päťsto?“ Na pár sekúnd sa odmlčí. „Tipoval som, že si baba, ktorá má celú budúcnosť nalinajkovanú. Ale až takto?“

Asi mi to neuľahčí. Nemala som povedať to s tým tisícim rande. Prečo som si to len nepomyslela? Zabalím to, je koniec. Nepozve ma na rande a ja ho potom neodmietnem. Nebudem mať žiadne video a žiadnu výhru. Sklopím zrak a tentoraz nečumím na jeho topánky a nohy, ale na miesto na hrudi, ktorá sa mu podozrivo rozrušene nadvíhuje. V tej čiernej košeli jeho hrudník nevyzerá najhoršie.

„Mať plán vôbec nie je zlé,“ zašomrem, aj keď práve táto naplánovaná challenge zlyháva na plnej čiare.

„Tak dobre.“

„Č-čo?“

„Pôjdeme spolu niekam von. Chceš ísť na rande, však? Čo má rado dievčatko ako ty? Pôjdeme niekam na kakao?“ Takmer som mu naletela. Ironický vysmievačný

hnusák. Rozčuľuje ma jeho milý hlas, ktorý je v skutočnosti sarkastický.

„Tak dobre,“ opakujem jeho slová.

„Čo tak v novom roku? Po prázdninách? Skôr čas nemám, keďže cez prázdniny pracujem. Asi desiateho januára, ale daj mi radšej číslo. Pochybujem, že máš v týchto šatách ukrytý svoj sovičkový diár.“

Zalapám po dychu. Ako vie o mojom sovičkovom diári? Mali štvrtáci u nás v triede hodinu a zabudla som si ho v lavici?

Och, nech už sa moje útrapy skončia. „Okej,“ zabrblem.

„Vážne? Spečatíme to nejakým špeciálnym spôsobom?“

Kopanec do toho, čím rozmýšľaš, by bol viac ako adekvátny. Nadýchnem sa a napokon zo seba dostatočne nahlas vyrapocem text z výzvy od Riny. „Aj keby som išť chcela, tak mám veľmi nabitý program: O 16:20 babrať sa v sebaľútosti, o 16:30 pozeráť do priepasti, o 17:00 vyriešiť hladomor a nechať si to pre seba, o 17:30 gymnastika, o 18:30 sa pozývam na večeru, to predsa nemôžem odmietnuť, o 19:00 zápasíť s pohrďaním seba samej. Som zadaná. Možno keby som posunula to pohrďanie na deviatu, stihla by som si ešte ľahnúť do postele, civieť na strop a poddávať sa šialenstvu. Ale čo si mám vziať na seba?“ Uf. Hotovo. Síce som to vychrlila ako taká sopka a ani nie grinčovským hlasom, ale... Yes, it's okay, I'm good.

„Nechápem, čo hovoríš? Aké babranie sa v sebaľútosti a pozeranie do priepasti? Chceš si ublížiť alebo čo?“

Toto neprebíha tak, ako som si myslela. Ideálne by bolo, keby sa našťaval, že si z neho robím žarty, a zdúchol by. Nemá znieť ustarostene. Čo v živote nevidel *Grincha*?

Privriem oči, mám chuť zmiznúť, na mieste sa prepadnúť pod zem, aj keby tá možnosť mala znamenať, že sa dostanem do školskej smradľavej kutice. Červenám sa ako zrelý melón.

Na brade zacítim dotyk, zdvíha mi ju dohora. Nadvihnem viečka a stretnem sa so zamračeným pohľadom. „O čo tu ide? Je to nejaký prank? Prečo ten divný monológ?“

„Nikam s tebou nepôjdem,“ šepnem a strhnem mu ruku dole. „Nepáčiš sa mi... a... dievčatko si kakavko nedá,“ dodám o niečo hlasnejšie. Baby mi poradili, že mám použiť hnev, ktorý vo mne vrie aj voči môjmu bratovi Nicovi, čo strieda baby rovnako ako hrdina pred mnou.

„Vysmievať sa môžeš tým babám, ktoré si použil, akoby boli rohožka, a ešte sa im to aj páčilo. Ja nie som jedna z tvojich hračiek. Možno by si mal konečne vyrásť a uvedomiť si, že nie všetko sa krúti okolo tvojho ega.“ Rýchlo si prikryjem ústa. Fakt som to povedala nahlas?

„Žiadnu babu som nepoužil.“

„A keďže z nich ti potom písali a ty si sa im už neozval?“ triafam naslepo, ale tipujem, že to má ako Nico.

„Vždy dopredu vedeli, do čoho idú. Chceli to. Je ich problém, že odrazu zmenili názor.“

„Takže neozval,“ vyhrknem a sledujem, ako sa jeho sebavedomie mierne zakolíše.

„Nie, neozval. Ale boli iné ako ty.“

Toto už nedávam. Myslím, že mi stačilo. Nechcem, aby bolo na videu, ako mi hovorí, aká som hanblivá, trápna a nevinná ako čerstvo napadaný sneh. Dievčatko, ktoré pozve na kakao. Aj keď sa na druhej strane nemám za čo hanbiť.

Urobím krok ku katedre, natiahnem ruku a schmatnem svoj telefón za kvetináčom. Jeho pohľad potemnie,

keď si uvedomí, čo som urobila. „Takže všetky vedeli, do čoho idú, však?“ poviem, pričom cítim, ako mi búši srdce pod tenkou látkou červených šiat.

„Tento rozhovor sa im bude určite páčiť.“ Nečakám na jeho reakciu, svižne ho obídem a vybehnem z triedy, s telefónom pritísnutým na hrudi.

Nasleduje ma po chodbe a kričí za mnou: „Počkaj, no tak počkaj!“

Jasné, že nepočkám, vbehnem do záchodov na konci chodby a zabuchnem za sebou. Najskôr klope a prihovára sa mi, že sa chce porozprávať.

„Choď preč!“ zakričím.

Počujem už len povzdych, kroky a potom nič.

Až po chvíli sa odvážim vyjsť von.

Prejdem k schodom, ktoré vedú na poschodie, zastanem, pricapím sa o stenu a nazerám spoza nej, aby som zistila, či nie je nablízku. Zbadám ho, ako mieri so zvesenou hlavou smerom k telocvični. Pokrútim hlavou a rýchlo vybieham hore.

Na poschodí zbadám scénu z romantického filmu, len začína byť 15+ a jeden z aktérov je môj brat, druhý moja bestie Rina, čo je tak trochu čudné. Takmer by som im spravila fotku, lebo scenéria za veľkými oknami je vianočarovná, dokonalá. Sneží ako v rozprávke. No keď sa pozriem na svoj telefón, uvedomím si, prečo som sem utiekla.

„Rina,“ upozorním ju na svoju prítomnosť, „tu ste!“

Odtrhnú sa od seba dosť prudko, akoby sa popálili. Cívieme na seba a neviem, kto je na tom horšie. Ja, ktorá som práve urobila niečo šialené, alebo oni dvaja, čo sa pred chvíľou bozkávali, akoby mal nastať koniec sveta.

„Splnila som výzvu! Splnila som ju!“ Roztrasene nadvihnem mobil. „Natočila som to, už to len musím dať

na net, ale musím odtiaľto vypadnúť! Nemôžem sa vrátiť do telocvične.“ Nemôžem ho stretnúť. Nechcem, aby ma konfrontoval, hoci ako tam stál v triede, vyzeral taký šokovaný, taký zraniteľný. Nečakala som to.

Rina sa ku mne bleskovo presunie, až jej zapískajú nové tenisky. „Počkaj, čo si urobila?“ spýta sa nechápavo. Čo jej Alex vycucol z hlavy jasnú myseľ?

„Veď presne to, čo bolo v tej výzve!“ objasňujem jej polopatisticky.

„Vážne si to urobila?“

„Veď si to chcela!“ poviem nevšedne piskľavým hlasom. „Aby som niekoho prinútila pozvať ma na rande a potom ho odmietla hláškou z *Grincha*. Aj keby som išť chcela, tak mám veľmi nabitý program: O 16:20 babrať sa v sebaľútosti, o 16:30 pozeráť do prie...“

„A koho si pozvala?“ skočí mi do reči. Chvála Santa Clausovi, neviem, či by som neskolabovala, keby som musela danú hlášku povedať ešte raz.

Zvraším tvár, vážne jej nič nedochádza? „Veď chalan, ktorý absolútne nie je môj typ. Marka Kjuta. Musíte mi pomôcť dostať sa odtiaľto,“ pozvoľne prejdem do šepotu a obzerám sa ponad plece, či náhodou nešiel za mnou.

„Už volám Nicovi,“ vyhlási môj brat.

Striedavo sa pozerám na Rinu a Alexa. Rina sa usmieva ako slniečko a Alex práve oznamuje nášmu bratovi, že musíme odísť domov, lebo mi prišlo nevoľno. A nie je ďaleko od pravdy.

Je mi mega zle. Eufória zo mňa opadla a nie som ani nadšená, že ma bude viezť Nico. Aj keď predstavuje jedinú možnosť, nemám chuť na jeho podpichovacie reči.

Mám ho rada a cítim, že aj on mňa, no je to medzi na-

mi naštrbené. Uľahuje si z mojej naivnosti, hanblivosti a aj pozitívnosti či láskavosti. Štve ma to, chcem sa kvôli nemu zmeniť, набраť odvahu a zároveň si myslím, že by som sa nemala meniť kvôli nikomu a ničomu.

3. kapitola

Sedím na svojej posteli opretá o obrovského plyšového Santa Clausa, v ružovom flanelovom pyžame s bielymi sobíkmi sa cítim pohodlne a konečne nie som ako na ihlách. Aj vlasy som si zaplietla do dvoch copíkov.

V jednej ruke držím rozkošnú vianočnú šálku so snehuliakom a v druhej zvieram telefón. Práve som piatykrát dopozerala video s Markom Kjutom, vystrihla som začiatok i koniec a niečo aj zo stredu – nikto nesmie počuť celý rozhovor.

Pripravila som si popis aj hashtag k výzve, už len zverejniť video na TikTok a Instagram. Rinu priebeh rozhovoru prekvapil a jej hlasovky ukazovali všetky druhy emócií. Moju nerozhodnosť postrčila jej šialenosť a nielen to...

V hlave mi stále znie Nicov posmešok, ktorý bol reakciou na Rinino prerieknutie ohľadom výzvy. Vraj Katy a odvaha, to k sebe *fucking* nepasuje. Nezabudol pridať nadávku, ktorá znamená fakt všetko.

Chcel vedieť viac, a tak som mu z miesta spolujazdca chrstla do tváre, že som odmietla pozvanie na rande od Marka Kjuta a mám to celé nahrané. A potom povedal: „Aj keby to bola pravda, čomu veľmi neverím, sestrička, nemyslím si, že by si si trúfla zverejniť to. Nič v zlom. Si zlaté, slušné dievčatko,“ dodal.

Keby nešoféroval, asi by som ho poriadne štuchla. Alex mi zozadu postrapatil vlasy a Rin sa načiahla, aby ma mohla chytiť za plece, a pošepla mi, nech jej to video pošlem. Keď sme ju doviezli domov, vystúpila nielen ona, ale aj Alex. Ich lúčenie sa nezaobišlo bez vášnivého bozku a Nicovej poznámky, ako sa Alex *fucking* vzmužil. A keďže sme vtedy stáli, poriadne som ho drgla do rebier. Och, šťve ma!

Načiahnem sa, odložím šálku s kakaom a spomeniem si na Marka. Aj on si zo mňa robí posmech. Na chvíľu privriem oči a po krátkom šlofiku sa zobudím so zaslineným lícom. Utriem si ho, a kým si to premyslím, nechám sa viesť inštinktom a tak trochu aj hnevom. Ešte rozospatá s prižmúrenými očami nahrávam video z galérie a zverejňujem príspevok so splnením výzvy najskôr na TikToku a potom na Instagrame. Telefón zdesene odložím pod Santov zadok, zvalím sa na posteľ a pozerám na plafón.

Predstavujem si, aké by to bolo, keby chalani o mňa skutočne prejavili záujem, keby som bola schopná zhovárať sa s nimi, keby som naozaj išla na rande s Markom. S chalanom, ktorý ma rozčuľuje tou svojou ľahkovážnosťou v spojení s dievčatami, ale aj so školou. Kto, preboha, opakuje maturitný ročník?

Čo keď za tým naozaj nie je to, že je flákač, ale nejaké rodinné či nebodaj zdravotné problémy? Pokrútim hlavou, nesmiem ho ľutovať, ak sa začnem priveľa zamýšľať... siahnem Santovi pod zadok, mohla by som videá vymazať skôr, ako si ich stihnú všimnúť SympaTia s Kerkou, ktoré zverejnili výzvu. Nie, nesmiem cúvnuť.

Privieram oči a pre zmenu myslím na Rinu a Alexa. Je super, že sa dali dokopy, a som za nich šťastná, aj keď teraz hrozí, že budem piate koleso na voze. No na druhej

strane, vďaka tomu, že sa zaoberali svojou zamilovanosťou, som sa viac zblížila s Denisou a Monikou z vedľajšej triedy.

Zriadili spoločný chat, aby mi zvestovali, aký bol Marko po návrate do telocvične namosúrený. Zašiel aj za Deni, aby sa jej spýtal, čo to všetko malo znamenať. Či je to nejaká pomsta. Potom sa zaujímal, či ešte prídem späť, podľa všetkého čakal, že sa vrátim medzi ľudí, asi fakt nepozná dievča, ako som ja, lebo medzitým som sa zo školy vytratila.

Čo ak sa nahnevá, keď natrafi na video? Čo ak ma zabije? Vyzerá dosť silný, má vypracované žilnaté ruky, niežeby som sa extra pozerala, no nedajú sa prehliadnuť. Dokázal by mi oblapiť krk jednou rukou a zaškrtiť ma. Čo ak bude zdrvený z mojej detinskosti, navyše nevedel o tom, že nahrávam... Čo ak ma udá?

Mama bude zo mňa sklamaná a daddy bude našartovaný, keď uvidí, aký rúž som mala na ústach. Kým som prišla domov, zotrela som si ho, no na videu ho vidno. U Riny nad odvážnym líčením mávne rukou, no ja som jeho poslušná princeznička, už moje dnešné šaty mu dali zabrať. Oblapím rukami Santa Clausa a zavriem oči. Byť spoločenská je strašne únavné.

Strhnem sa, keď niekto zaklope na dvere. Lenivo otvorím oči, zažnem malú lampičku a pozviecham sa na nohy, ktoré sa mi podlamujú, akoby boli zo želatíny. Otvorím dvere v očakávaní, že za nimi stojí jeden z mojich bratov, mama a v krajnom prípade daddy. Pošúcham si oči, či dobre vidím. Dúfam, že sa mi to len sníva, lebo za dverami stojí Marko a týči sa nado mnou ako hora.

Nemám na sebe topánky s podpätkami, takže pôsobí ešte vyššie. Som pri ňom celkom maličká, ako dievčatko,

ktorým ma nazval. Teraz sa hanbím za svoje dva copíky. Zízam naňho s otvorenými ústami. Na jeho chlapčenskú tvár so strniskom. Znova si pretieram viečka.

„Čo si to urobila?“ sykne.

Nie som schopná vysloviť ani hlásku, len sa pozerám do jeho uhrančivých očí vo farbe horkej čokolády, ako ma nimi prepaľuje. Ešte nikdy som ho nevidela takto ležérne oblečeného. Má na sebe čierne tepláky a čiernu mikinu. Vyzerá ako temný rytier, ktorý sa vybral na maratón a po ceste sa zastavil u mňa.

„Uvedomuješ si, že som ti nedal povolenie, aby si ma točila, a už vôbec nie, aby si to video postla?“ povie hrubo, no potichu. Obzerám sa poza jeho chrbát, no nikde nikoho, len nočná tma.

„Ja... ja...“

Spraví krok a ja cúvnem. A znova. A znova. Až nemám kam ujsť a musím spadnúť na posteľ. Nakloní sa nado mňa, schytí mi krk.

Ani nedýcham. Jeho pery sú len kúsok od mojich.

No potom spraví niečo nečakané, nahne sa mi k uchu, obľíže mi ho malým vlhkým jazykom a mňaukne mi doň. Zažmurkám a precitnem. Pred tvárou sa mi zjaví ryšavá hlávka a pozerá sa na mňa.

„Morty,“ poviem chrapľavo nášmu novému kocúrikovi, ktorého Alex priniesol z útulku ako vianočný darček pre Rinu. „Kto ťa sem vpustil?“

„Konečne.“

„Odkedy vedia mačky hovoriť?“

„Si v pohode, Katy?“

Pretriem si oči a uvedomím si, že to povedal môj brat. „Alex? Čo sa deje?“

„Pozri sa na mobil a uvidíš.“